

העם הזה

העם הזה המפולג כל השנה
כיצד הוא קם כשהוא מריח סכנה
איך מתעורר הוא מנורבגיה ומצ'ילי
כי הוא יודע שאם אין אני לי מי לי.
הו! לחיי העם הזה, העם הזה, העם הזה
וכמה טוב שהוא כזה, שהוא כזה

הרימו כוס ושחו נא בלי להתבייש
לכבוד העם, אשר עמד אל מול האש
לבני חימן, לבני אלג'יר לבני היקים
לבני "עקיבא" ולבני הדיסקוטסקים

התשמע קולי

התשמע קולי, רחוקי שלי
התשמע קולי באשר הנך
קול קורא בעוז, קול בוכה בדמי
ומעל הזמן מצווה ברכה

חן לי כוכב

חן לי כוכב, שיפזר הערפל
חן לי כוכב להאיר עולם בשחור הליל
חן לי כוכב, אור פשוט אחד
ואף פעם לא אלך לטייל לבד

התבל רבה, ודרכים בה רב
נפגשות לדק, נפרדות לעד
מבקש אדם אך כושלות רגליו
לא יוכל למצוא את אשר אבד
אחרון ימיו כבר קרוב אולי
כבר קרוב היום של דמעות פרידה
אחכה לך עד יכבו חיי
כחכות רחל, כחכות רחל לדודה

אני רואה כוכב חדש במרום
כוכב שמחה, וכוכב טהור
כוכב מזמן עתיק
כוכב מבני דוד
כוכב מלא זהב
כוכב להמטיב זהב במדבר

מדיסריני

לילה ולילה, לילה ויום
אהבתי פורחת פתאום
ריח של ורד, ריח לילך
האהבה שלי ושלך.

לך לא הבטחתי אור של ירח
לך לא הבטחתי שמש יפה
אבל הבאתי ורד פורח
ריח ניחוח של אהבה

הימים האחרונים

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים.
את הימים האחרים.

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים,
נראה אותם יותר מהר מאשר משערים.
וכשיבוא השקט וימשול בשערים,
וכל דברי ימינו אלה יחרטו בתוך
הספרים,
נביט אז זה בזה, במבטים המוזרים,
ונזכור אז כי הלכנו יחד לימים
האחרים

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים
אשר מעבר להרים, העשנים הבוערים
אנחנו עוד נראה את הימים האחרים
עולים באים מן הבקעה,
יוודים אלינו מן ההרים
צוחקים את האביב, האהבות, הנעורים
ואת הדברים אשר שכחנו איך הם נראים.

אנחנו עוד נראה ...

אנחנו עוד נראה ...

נצא עוד לקראתם מתוך מבנים מחוררים
מתוך המקלטים והשדות המשחירים,
ונצאה על קביים, מאורם מסונוורים,
מראש אנטנות מלהמה שרים כמו אלף צפורים;
ונביט בהם קרוב, במבטים הבהירים,
ומלוות את זימרתם גיטרות של אלף נערים.

אנחנו עוד נראה ...

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים,
גאים כמו פרקי-חנ"ך, יפים כמו שיר השירים,
שוטפים כמו אש במדבר וורודים כמו שחר-בהרים.
ימים של חטד ושלווה, ימים שקטים ומאושרים.
ורק ביום ה"יזכור", ברגעי ההרהורים,
נחזור ונספר הכל, ונספוד לבחורים
ונשמע את קל האש ואת מטח-הכדורים,
ואת הקרב שהתחולל אז בתנופת האדירים.

אנחנו עוד נראה ...

(העקדה) בא, מלאך בא

בא נא בני תרים את העצים
אביא האש, וגם אביא סכין גדול
פרות בשלות, והבשר הוא טוב
בא נטפס בהר, ושם נאמר שלום

יצחק: כן, אני בא אבי, שבטים חראו גבי
דרך עפר אבי, גרוני הוא יבש
חן לי ירך אבי, אל חתן לי ליפול
אני פוחד, אבי, אל חתן לי לחדול

כלם: בא מלאך בא, בא מלאך, בוא
קח את ידי, מלאך, בוא בזמן
הם כמעט שם
כמעט נגמר
הפסק אותם
בוא מלאך בוא, בוא מלאך בוא...

יצחק: כאן זה שקט, מריח את הים
לאן הולכי, האם יש דרך עוד לעלות

אברהם: רק עוד צעד, נבוא להר השם
ושם דמים שלי אבי שפך בזמן שלו

יצחק: אני מבין, אבי, חכה רק עוד דקה
לראות השמש שמיזז דרך מרום

אברהם: חן לי חוזק, אלי, אל חתן לי למעוד
אילו היה לעי לבחור אז בי אבחר

כלם: בוא מלאך, בא,

אברהם: הסר המטען, החושך כבר מתחיל
אקשור ידיך, הכאב לא נשאר זמן ארוך
מצות השם שאקטול אותך בני

והוא גם אב, והוא ידע אם זה דבר טעות.

יצחק:

אתה חקטול אותי, אהיה צאנך עוד פע
אבל בעפר אני רואה את הצלבים
ששה מליון מובלים כצאן לסבח
ואין אד שהעולם קרא בשם השם

בא, מלאך, בא ...

חורשת האקליפטוס

כשאמא באה הנה יפה וצעירה
אז אבא על גבעה בנה לה בית
חלפו האביבים, חצי מאה עברה
וחלתלים הפכו שיבה בינתיים

פזמון: אבל על חוף ירדן

כמו מאומה לא קרה

אותה הדומיה וגם אותה החפאורה
חורשת האקליפטוס, הגשר, הסירה
וריה המלות על אים

בשכיל הנה יורדת עדת התינוקות
הם בירדן ישכשכו רגלים,
גדלו הילדים ואף למדו לשחות
ובני הנעורים חוזרים בשניים

פזמון: אבל על חוף ירדן ...

מעבר לירדן רעמו התוחחים
והשלום חזר בסוף הקיץ
וכל התינוקות היו לאנשים
ושוב על הגבעה הקימו בית.

פזמון: אבל על חוף ירדן ...

הילד עם הכנור

אני זוכר כשהייתי רק ילד קטן
אבי שם כנור קטן בידי
נגנתי בטהובן מלא שמחה
אמרו עלי: "כנר מפורסם נולד בעיר"

אני זוכר את פולניה הארץ השחורה
הבתים של העיר פרוצים מלאים אש
ופחד בעינים שצעקו לעזרה
בחתנות רכבת שחורות

ושם עמדתי בן שמונה, במעיל גדול
לבד רק עם הכנור בידי.

לך, לך, הרכבת תאחר
שים את הפרות בפנים, ואז את הפתח סגור
שנל שוין, לך בשורה
השחעל והחנק בחוך העשן
דחוף ומשוך, הרכבת כבר מלאה.
שנל ...

אני זוכר את הפנים של אמי במותה
אבי חשב ששמלחה יכולה לחמם אותי
הוא הרים את שמלחה ושם אותי בפנים
קפאתי למראה גופה הלבן.

הרכבת הפסיקה, ואז השער נפתח
עור מאור, שאפתי לאויר
ראיתי הגדר, הצריף היה בפנים
ואת עשן הארובות עולה אל על

ושם עמדתי, בן שמונה בשמלה לבנה
לבד, עם כנור בידי.

לך, לך ...

בן אדם

והעולם לא היה, רק תוהו ובוהו
וחושך על פני תהום
והשם הוא הבדיל בין קרקע ושמים
ואת הבקר מהליל

ובא לילה ובא הבקר יום ראשון, שני שלישי
וציוץ העוף בשמים נשמע על רביעי וחמישי
ובג' ונגל חיות היער
ובשישי הוא ברא אדם
ובשישי ברא את האדם
והעולם לא היה, רק תוהו ובוהו
והאדם הוא כבר נסיך

הרים ידיו וצעד אל היער
עם חרב וקשת וחנית
ובבקר וגם בערב
החרב הטילה אימה
ואשור, בבל ומצרים
שלחו מרכבות מלחמה
ואדם הכה את רעהו
והכה עד צאח הנשמה
והכה עד צאח נשמתו.

והעולם נוצר מאין, מתוהו ובוהו
ונח הוליד את שם
ואברהם, יצחק ויעקב
אבותינו בעזרת השם
והבקר וגם הערב
אבותינו עבדו לפרעה
עד משה דבר עם מצרים
ו-

ומשה הרים לוחות שנים
ודבר אלוהים חרות
בן-אדם - בן-אדם - לא תרצח

- - - -

בן-אדם, בן-אדם, תן יד אה אל אה
בן-אדם, בן-אדם, לא! לא תרצח!
לא תרצח!

יש פה בושה
באמת לא התכוונו
מי היה חושב שהדבר יקרה
עיניים סגורות, גרונות הם נקיים
הצטרכתם להביא רק חרבות
אך כאשר שחקתם עם הסכינים
ומישהו אצר את לשונו
כל כך פחדנו שקפצנו באויר
ו"אוף" הרבצנו בגד הרצון
סליחה שנצחנו במלחמה
אנחנו יודעים ליהודי יש מקום
יהודי שמנצח דבר איום
עולם, סלחו נא.
אנו מצטערים
סליחה שנצחנו
שנצחנו במלחמה.

עכשיו זה נגמר - אולי כמה הרגיו
נכון שזה אולי לא כה יפה
אך כל הצעקות כל אחד קפץ עלינו
שמועות היו שמישהו יכה.

לעולם יהודי לא מנצח
למדנו זאת על שפת ים החיכון
אך כאשר ראינו שם את כל המים
פקעה גם סבלנותנו... ובחפזון

עכשיו למדנו ואנחנו מבטיחים
הבטחה שאחס תשמרו לתמיד
אם נלחם נגד מלך שיח' או קליף
בכל כוחינו נשתדל להפסיד

ועוד הפעם עולם יבכה עלינו
תחפלו שיעוד נשוב אליכם
הייתם כה טובים אלינו כל השנים
חבל שתאבדו את שמחתכם

כשבעלי יחזור מללחום
כשאראה את פניו בחלון
וכל הרובים ישתקו
דמעות של צחוק אז יזלו
וחול זהב
בערבה
יאמר אליו
באהבה
כמה ריקים הם ימי
עד שחזור הוא אלי.

כשחיילי ישוב אלי
כשיביט אט אט בעיני
אראה בעיניו הפצצות
הרימונים... השתיקות
אביט עמוק בערפל
הקרב אשמע ...

פחדו בליל
אז הוא יראה
ואני
אוהב אותו, הוא אותי

כשבעלי יחזור מקרב
כשיחזיק בי בידי
עיני אל עיניו מביטות
פנים לפנים מחקרבות
ובלי קולות
בלי מילים
נראה אורות
נשמע צלילים
שוב נחזור להתחלה
כאילו לא הייתה מלחמה.

כשיום הקרב נגמר
כשאהובי חזר
אם ישוב חי ובריא
אהיה לו, והוא לי
הוא לי.